

отъ днесъ затваряйте тая кръчма... стига... И борчоветѣ на сиромаситѣ избрисвайте... Имаме си отъ много повече... Азъ ще работя... азъ ще ви гледамъ... Какъ мислишъ, Петро, ще омекнатъ ли сърдцата имъ? А? Що мълчишъ? Ще омекнатъ ли?

ПЕТРА. Незнамъ... батъ Камене... прощавай, азъ мисля — не щатъ...

КАМЕНЪ. Щатъ, Петро, щатъ! Ако не омекнатъ, кълня ти се, всичко оставямъ на тебе. пъкъ азъ... ще видя... Ще видя какво ще правя... Хайде сега да вървя да спа... че главата ми се замая хептенъ... Очитѣ ми се затварятъ сами... Отъ виното ще да е, па и отъ пжтя... На къде?

ПЕТРА. (Става и му посочва). Въ оная одая, батъ Камене...

КАМЕНЪ. Лека нощъ, Петро. И дето ти казахъ: ще мълчишъ!

ПЕТРА. Лека нощъ, батъ Камене... Както каешъ ти: ще мълча... Лека нощъ!

(Каменъ влиза въ стаята и затваря подире си вратата. Бурята се усилва. Вѣтърътъ завива все по-силно. Лай. Гърмотевизи).

СЦЕНА ВТОРА

Петра сама.

ПЕТРА. Боже, че страшно време! Небето треши като че ли ще се разцѣпи. Гърмотевизи тресатъ земята като оная нощъ... Па и кучетата виятъ като тогава... Ехъ, Боже, да узнае батъ Каменъ за детето, какво ли ще ме сжди!... Не ща да си спомнямъ за това, не ща, не ща! Ей пакъ грѣмотевица! Ле ле! Дали съ чичо Иванъ и лелка не е станало нѣщо? Таманъ когато батъ Каменъ си дойде.

(Чува се гъргорене на приближаваща се кола. Звънчета).

ПЕТРА. Ха, това пъкъ кой ли е? (Отваря прозореца — шумътъ става по-силенъ). Тѣ ще да сж. Звън-